

Čís. 14855.

Řízení před soudy pracovními. Ustanovení čl. I čís. 5 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. platí i pro pracovní soudy, aniž záleží na tom, o jaké rozhodnutí druhého soudu v otázce příslušnosti jde.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, Rv I 2330/35.)

Nejvyšší soud odmítl rekurs do rozhodnutí odvolacího soudu ve věcech pracovních, jímž tento zrušil rozsudek prvního soudu a odmítl žalobu pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s.

Důvody :

Že odvolací soud mohl a měl se zabývatí otázkou, zda věc náleží před pracovní soud, ač námitka nepřislušnosti nebyla vznesena, plyne z ustanovení §§ 22 odst. 1, 33 odst. 2 a § 28 č. 3 zákona č. 131/31 Sb. z. a n. a § 477 č. 3 c. ř. s. Vyřkl-li odvolací soud, že žalobní žádost opřena o zmíněné žalobní důvody nenáleží před pracovní soud a odmítne-li tudíž žalobu, pokud o tyto důvody byla opřena, jde o rozhodnutí v otázce příslušnosti. Paragraf 36 zák. č. 131/31 Sb. z. a n. odkazuje co do řízení rekursního k ustanovením civilního soudního řádu. Podle § 528 c. ř. s. v doslovu zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. nejsou přípustné rekursy proti rozhodnutím soudu druhé stolice v otázce příslušnosti. Toto ustanovení platí i pro pracovní soudy, ježto jeho platnost nebyla pro ně vyloučena, jak se to stalo v jiných případech, v nichž zákonodárce vyloučil účinnost předpisů zákona čís. 251/34 Sb. z. a n. pro pracovní soudy (srovnej čl. IV. dotč. zák.). V otázce příslušnosti jest však podle čl. I. čís. 5 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. vyloučen opravný prostředek k dovolacímu soudu, ať soud druhé stolice rozhodl předběžně, či konečně, ať rozhodl věcně, anebo odepřel věcné rozhodnutí, a to platí též o rozhodnutí, jímž odvolací soud z úřadu zrušil rozsudek prvního soudu pro zmatečnost podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a žalobu odmítl, neboť zákon v ustanovení čl. I. čís. 5 zák. čís. 251/34 nerozeznává, o jaké rozhodnutí druhého soudu v otázce příslušnosti jde, zejména zda otázka nepřislušnosti byla řešena z úřadu nebo k námitce.

Čís. 14856.

K § 308 ex. ř.

Věřiteli a zaň nastupujícimu věřiteli vymáhajícimu, který dobývá pohledávky na poddlužníku v důsledku příkázání k vybrání, náleží dokázati vznik pohledávky; její zánik nebo postup náleží dokázati poddlužníku.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1936, Rv II 101/34.)

Žalobkyně uvádí, že usnesením krajského soudu ze dne 26. června 1931 byla jí povolena exekuce proti Josefu S-ovi zabavením a příkázáním pohledávky jeho proti žalovanému ve výši plus minus 20.000 Kč, kterážto pohledávka byla žalobkyni příkazním usnesením okresního soudu ze dne 11. července 1931 příkázána k vybrání. Žalovaný však nedbal tohoto soudního zabavení, ač v době, kdy mu byla doručena platební zapověď, měl Josef S. proti němu pohledávku ve výši plus minus 20.000 Kč, kterou také zažaloval; přes to vyplatil tuto pohledávku Zikmundu F-ovi, který si vymohl exekuční platební zapověď teprve dne 2. prosince 1931. Navrhuje proto žalobkyně, by žalovaný byl uznán povinným zaplatiti jí zabavenou pohledávku do výše vymáhaného nároku.

P r v ý s o u d žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Žalobkyně uplatnila proti žalovanému jako poddlužníku pohledávku Josefa S-a, jež byla pro ni zabavena a jí byla příkázána k vybrání. Usnesení o zabavení doručeno dne 1. července 1931 žalovanému. Žalobkyně má tedy dokázati jen, že její dlužník proti poddlužníku pohledávku v uvedené době měl. O tom vedla důkazy, jež byly provedeny a bylo zjištěno, že v uvedené době, t. j. 1. července 1931 dlužník skutečně pohledávku proti žalovanému vymáhal a udal, že spor skončil tím, že pojišťovna, u níž žalovaný byl pojištěn, zaplatila 24.000 Kč, ty dostal Zikmund F. V době zabavení byl spor v běhu; klid řízení nastal teprve 9. června 1932, tedy skorem rok po zabavení. Tím odvolatelka vyvrátila úplně tvrzení žalovaného, že v době zabavení neměl S. proti ní žádné pohledávky. Námitka žalovaného, že při zabavení nebyl udán právní titul pohledávky a že jednalo se o pohledávku naprosto neurčitou, neobstojí vzhledem k tomu, že spor o pohledávku byl zahájen v dubnu 1931, 28. dubna 1931 konán byl první rok a dne 7. června 1931 podána byla žalobní odpověď a v návrhu na povolení exekuce na tento spor jest výslovně poukázáno. Za toho stavu věci bylo na žalovaném, aby dokázal zánik pohledávky, neb převod na jinou osobu před 1. červencem 1931. V tom směru žalovaný nic neuvedl, zejména netvrdil, že tehdejší žalobce Josef S. postoupil již před zabavením pro odvolatelku pohledávku Zikmundu F-ovi. S. to sice udal při svém výsledku, žalovaný toto jeho tvrzení si neosvojil, nelze tedy na to, co takto svědek udal, vzíti zřetele (rozh. čís. 4306, 7651, 10866 Sb. n. s.). O tom pak nelze pochybovati, že tvrzení, »že S-ovi nepříslušela proti žalovanému taková pohledávka a zejména ne 1. července 1931«, neobsahuje také tvrzení, že pohledávka sice příslušela, ale přešla před 1. červencem 1931 na osobu jinou. Vzal-li pak přece první soud zřetel na to, co netvrdila strana, posoudil věc nesprávně právně; právem to odvolání vytýká a muselo mu býti vyhověno. Případná cessé pohledávky uplatněné mohla se státi pouhou dohodou mezi S-em a F-em; platila pak ode dne této úmluvy o cessi, aniž bylo potřebí uvědomění poddlužníka, dnešního žalovaného. Nebyl-li ovšem tento o této cessi uvědoměn, pak nebyl oprávněn ani on ani pojišťovna za něj platiti F-ovi, když zde stávala zapověď z 1. července 1931.

N e j v ý š š í s o u d uloživ odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí prohlásil v

d ů v o d e c h:

Názor žalované, že exekuce vedená proti ní jest bezúčinná, poněvadž exekuční žádost neudává právní titul zabavené pohledávky, není správný a poukazuje se dovolatelka v té příčině na správné odůvodnění napadeného rozsudku. Rovněž nezáleží na tom, zdali Zikmundovi F-ovi platila za povinného Josefa S. strana žalovaná, či pojišťovna, ježto pojišťovna mohla jednati jen v zastoupení strany žalované. Jinak však jest dovolací důvod nesprávného právního posouzení oprávněn. Názor, že soud první stolice nebyl oprávněn zjišťovati, že Josef S. před exekučním zabavením postoupil svou pohledávku Zikmundu F., poněvadž žalovaná strana v první stolici nic takového netvrdila a neosvojila si údaje svědka Josefa S., jest mylný. Je sice pravda, že žalující věřitel musí dokázati toliko vznik pohledávky, kdežto její zánik nebo převod musí dokázati žalovaný dlužník, a totéž platí, žaluje-li místo původního věřitele vymáhající věřitel, pro něhož byla pohledávka ta zabavena a k vybrání přikázána, poddlužníka. Na žalující straně bylo tedy jen dokázati vznik zabavené pohledávky, kdežto její zánik nebo převod příslušelo dokázati straně žalované. Rozhodnou je tedy jediné okolnost, zda Josefu S. v době zabavení příslušela pohledávka proti straně žalované, a nikoli, zdali a kdy byla žalovaná strana o postupu pohledávky uvědoměna, neboť placení původnímu dlužníku (postupiteli) před nabytím vědomosti o postupu jest podle § 1395 obč. zák. právem a nikoli povinností věřitele a rovněž i složení pohledávky na soud podle § 307 ex. ř., nežádá-li za to některý věřitel, jemuž byla pohledávka přikázána. Vyplatí-li dlužník, resp. poddlužník peníze pravému věřiteli, nemohou ho stíhati žádné škodlivé následky.

Čís. 14857.

K §§ 95 a 145 čís. 221/24 Sb. z. a n. a § 49 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n.
Pojištěnec nemá proti nemocenské pojišťovně nárok, aby byl léčen určitým způsobem.

Byla-li Všeobecným pensijním ústavem zavedena léčebná péče u pojištěnce, jenž má nárok na dávky z nemocenského pojištění, není příslušná okresní nemocenská pojišťovna zproštěna závazků plynoucích z nemocenského pojištění.

Kdo vynaložil podle § 1042 obč. zák. náklad na léčebnou péči zaměstnance, jest oprávněn domáhati se na zaměstnavateli náhrady škody pro nepřihlášení zaměstnance k pensijnímu pojištění ve výši nákladu který byl by nesl Všeobecný pensijní ústav.

((Rozh. ze dne 10. ledna 1936, Rv I 114/34.))

Syn žalobkyně Jan P. byl přihlášen k nemocenskému pojištění u okresní nemocenské pojišťovny v N. B., nebyl však po dosažení 16 let (10. dubna 1929) přihlášen žalovaným svým zaměstnavatelem k pensij-